

Dániel könyve – Százhuszonkettő

Az igazság feltárulása: Utazás Dániel 11-en át és Isten népének megrázatása

Jeff Pippenger
2024-03-07

Amikor Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyventől negyvenötig terjedő verseire hulló világosság felnyílt a vég idején, 1989-ben, az igazság ellenségei olyan ellenállást tanúsítottak, amely lehetővé tette Isten számára, hogy olyan igazságokat nyilatkoztasson ki Dániel könyvének ama szakasza alapvető tételeinek védelmére, amely ezt követően Sátán támadásainak tárgyává és középpontjává vált. Az igazság és a tévelygés közötti ama történelmi küzdelmet a Szentlélek arra használta fel, hogy azonosítson bizonyos prófétai szabályokat, amelyek tovább növelik a felnyitott ismeretet, és amelyek ezután a föld történelmének utolsó nemzedékét hivatottak próbára tenni. A „prófécia hármas alkalmazásait” vizsgáltuk, és ezeket olyan elsődleges szabályként azonosítottuk, amely ama ellenállási folyamatból tárult fel, amelyet Sátán azokban a régi napokban támasztott. Ezt a vitákkal terhes folyamatot White testvérő „megrázatásként” azonosítja.

„Figyelmem Istennek az Ő népe között megnyilvánuló gondviselésére irányított, és megmutattatott nekem, hogy a finomítás és megtisztítás folyamata által a magukat kereszténynek vallókon véghezvitt minden próba némelyekről bebizonyítja, hogy salak. A színarany nem mindig mutatkozik meg. Minden vallási válság idején némelyek elbuknak a kísértés alatt. Isten megrázása sokaságokat fúj el, mint a száraz leveleket. A jólét megsokszorozza a hitvallók tömegét. A nyomorúság kisöpri őket a gyülekezetből. Mint osztály, lelkületük nem állhatatos Isten mellett. Közülünk mentek ki, mert nem közülünk valók; mert amikor nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, sokan megbotránkoznak.” Testimonies, 4. kötet, 89.

A „megrázatás” akkor következik be, amikor az igazságot Júda törzsének Oroszlánja feltöri a pecsét alól, és azt ezt követően bevezetik.

„Megkérdeztem annak a megrázkódtatásnak a jelentését, amelyet láttam, és megmutatták nekem, hogy azt az egyenes bizonyágtétel fogja előidézni, amelyet az Igaz Tanú tanácsa hív elő a laodiceabeliekhez. Ennek hatása lesz annak szívére, aki befogadja, és arra indítja őt, hogy felemelje a mércét és hirdesse az egyenes igazságot. Némelyek nem fogják elviselni ezt az egyenes bizonyágtételt. Fel fognak támadni ellene, és ez az, ami megrázkódtatást fog okozni Isten népe között.” Early Writings, 271.

Az „igazság” bevezetése mindig megrázkódtatást okoz, és az az igazság, amely 1989-ben felnyitott, éppen ezt tette. Az igazsággal szemben tanúsított ellenállás egyik eredménye az volt, hogy kialakult egy szabályrendszer, amely megalapozta az ismeret gyarapodását az 1989-et követő évek során. E szabályok kialakulása párhuzamban áll a milleriták korszakában kialakult szabályrendszer fejlődésével. A bibliai prófécia minden hármas alkalmazása hozzájárul az utolsó napok eseményeinek világosabb megértéséhez.

Róma és Babilon hármass alkalmazása megállapítja a nő és a fenevad közötti kapcsolatot, amelyet a vasárnaptörvény válságának története során megül és amely felett uralkodik; ez egyúttal Isten végrehajtó ítéletének története is a babiloni paráznán.

„a követ elkészíti a szövetség Követe előtt az utat”, valamint „Illés” hármass alkalmazásai azonosítják a munkát és az üzenetet abban a két időszakban, amelyek az utolsó napokban a kegyelemidő lezárulását szemléltetik. Az első időszak A jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első hangjával kezdődik, amely a vizsgálati ítélet kezdetét jelképezi az élők fölött a laodiceai adventizmus számára, az utolsó időszak pedig A jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangjával kezdődik, amely Babilon paráznájának végrehajtó ítéletét jelképezi.

Róma és Babilon hármass alkalmazásai Isten végidei népének külső történelmét jelképezik, míg Illésnek és az útkészítő hírnöknek a hármass alkalmazásai Isten végidei népének belső történelmét jelképezik. A három Jaj hármass alkalmazása azonosítja azt az üzenetet, amely mindkét időszakon végighúzódik, s amelyek együtt az ítélet lezáruló időszakát jelképezik, amely Isten házán kezdődik, és azután azokra sújt le, akik Isten házán kívül vannak. A három Jaj azonosítja, hogy az iszlám a késői eső üzenete, és egyúttal az ítélet eszköze is, amelyet Isten azok ellen alkalmaz, akik a napimádatot az egész emberiségre rákényszerítik. Az ítélet lezárulása „Isten bosszúállásának napjait” jelképezi, mind az Ő hitehagyott egyháza, mind az egyházán kívüli gonoszok fölött.

Amikor Jézus első ízben megkezdte szolgálatát a názareti gyülekezetben, Ézsaiás hatvanegyedik fejezetét használta fel arra, hogy meghatározza szolgálatát, üzenetét és munkáját, amely magában foglalta Isten bosszúállása idejének azonosítását is. Az ő szolgálata, üzenete és munkája előképe volt a száznegyvennégyezer szolgálatának, üzenetének és munkájának, mert prófétai értelemben követik a Bárányt, valahová csak megy.

Az Úr Isten Lelke van rajtam, mert felkent engem az Úr, hogy örömhírt vigyek a szelídeknek; elküldött, hogy bekötözzem a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a börtön megnyílását a megkötözötteknek; hogy hirdessek az Úr kegyelmének esztendejét és Istenünk bosszúállásának napját; hogy megvigasztaljak minden gyászolót; hogy gondoskodjam a Sionban gyászolókról, hogy adjak nekik ékességet hamu helyett, az öröm olaját gyász helyett, a dicséret palástját a csüggedés lelke helyett; hogy az igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántálásának, hogy megdicsőíttessék. És felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi pusztulásokat, és megújítják az elpusztult városokat, sok nemzedék pusztaságait. És idegenek állnak majd elő, és legeltetik nyájaitokat, a jövevények fiai lesznek szántóitok művelői és szőlőműveseitek. Ti pedig az Úr papjainak neveztetek: Istenünk szolgálóinak mondanak titeket; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek. Ézsaiás 61:1–6.

Jézus a keresztségekor felkentetett, és ez a határjel 2001. szeptember 11-ét jelképezi, amikor a Szentlélek kenete elkezdett alászállni azokra, akik felismerték, hogy az utolsó napokban a késői eső kiárasztását a milleriták történelme jelképezte előre; ők voltak a régi romok, amelyeket a száznegyvennégyezer ismét felépít, miután visszatértek Jeremiás ősi ösvényeire.

Krisztus igazságosságának az 1888-as lázadásból eredő üzenete ismét jelenvaló igazsággá lett, és az 1888-as lázadásból eredő üzenet az az örömhír volt, amelynek hatalma van a megtört szívek

bekötözésére, de erőtelen arra, hogy megnyissa azoknak a kemény szívét, akiknek van szemük a látásra, de nem látnak, és van fülük a hallásra, de nem értenek. Krisztus igazságosságának az 1888-as lázadásból eredő üzenete egyúttal a Laodiceához szóló üzenet is volt, amely akkor ismét elérkezett, hogy megnyissa a börtön ajtaját azok előtt, akik a bűn foglyai voltak, Az által, akinek hatalma van megnyitni az ajtókat, amelyeket senki emberfia meg nem nyithat, és bezárni az ajtókat, amelyeket senki be nem zárhat.

2001. szeptember 11-én azoknak, akiknek hirdetniük kellett ama örömhírt, az Úr kedves esztendejét és Isten bosszúállásának napját is ki kellett kiáltaniuk. Az Úr kedves esztendeje is akkor kezdődött, és Ő mindaddig teljesen kész elfogadni egy laodiceai megtérését, amíg el nem érkezik Isten bosszúállásának napja az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel. Akkor bosszúállása nyilvánvalóvá lesz azon egyházon, amely nem akarta felismerni meglátogatásának idejét, és ugyanakkor megkezdődik a fokozatos ítélet Babilon paráznája felett.

Elfogadásának napján megígéri, hogy megvigasztal minden gyászolót; és a Jeruzsálemben gyászolókat Ezékiel könyvének kilencedik fejezete szemlélteti. Vigasztalásukat a Vigasztaló munkálja, a késői eső üzenetének befogadása által, amely akkor árad ki rájuk. De csak akkor, ha felismerik az esőt. Miután birtokukba vették a Vigasztalót, és elvégezték a régi romok felépítésének munkáját, a „sor sorra” módszertana által — amelyet Ézsaiás szakasza úgy szemléltet, mint annak a munkáját, hogy a prófécia ama vonalát, amely a szent történelem pusztaságát jelképezi, egy másik prófécia vonalra helyezik, amely pusztulást ábrázol —, abban a munkában helyreállítják sok nemzedék pusztulásait. Akkor az „idegenek” válaszolni fognak a gyászolóknak, akik zászlóként emeltetnek fel, hogy az idegenek lássák őket.

Krisztus művének és szolgálatának kihirdetése, amint az Ézsaiás hatvanegyedik fejezetében élénk tárul, a száznegyvennégyezer műve és szolgálata. E mű és szolgálat a szent reformmozgalmakban szemléltetést nyert, és 1989-ben elérkezett a vég ideje, amelyet minden korábbi „vég ideje” előre jelképezett. Miként egy igeverset, Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizenegyedik versét azonosították a millerita mozgalom alapjaként és központi oszlopaként, úgy a Future for America mozgalom alapját és központi oszlopát jelentő igevers Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse. A milleriták számára a központi oszlop világossága az Ulai folyó látomásának világosságaként lett bemutatva, a Future for America mozgalom számára pedig a központi oszlop világossága a Hiddekel folyó látomásának világosságaként lett bemutatva.

„A világosság, amelyet Dániel Istentől kapott, különösképpen ezekre az utolsó napokra adatott. Azok a látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyóinál látott, most vannak beteljesedőben, és mindazok az események, amelyekről jövődőlés hangzott el, hamarosan bekövetkeznek.” Testimonies to Ministers, 112.

A két folyó által jelképezett mindkét látomás világossága összekapcsolódik, és az utolsó napokban teljesedik be. Kölcsönös „kapcsolatuk” az emberi és az isteni egyesülését jelképezi, amely az az üzenet, amelyet White testvérnő ismételt Krisztus üzeneteként azonosít abban az összefüggésben, hogy az istenséggel egyesült emberség nem vétkezik. A két folyó éppen ezt a

kapcsolatot jelképezi.

„A tökéletes engedelmességnél kevesebb semmiképpen sem felelhet meg Isten követelményének mércéjének. Követelményeit nem hagyta meghatározatlanul. Semmit sem parancsolt meg, ami ne volna szükséges ahhoz, hogy az embert Ővele összhangba hozza. A bűnösök figyelmét az Ő jellemének eszményére kell irányítanunk, és Krisztushoz kell vezetnünk őket, akinek kegyelme által egyedül érhető el ez az eszmény.”

„A Megváltó magára vette az emberi természet gyarlóságait, és büntelen életet élt, hogy az embereknek ne kelljen attól félniük, hogy az emberi természet gyengesége miatt nem tudnak győzni. Krisztus azért jött, hogy minket az „isteni természet részeseivé” tegyen, és élete kijelenti, hogy az emberi természet az istenivel egyesülve nem követ el bűnt.

„Az Üdvözítő azért győzött, hogy megmutassa az embernek, miként győzhet ő is. Krisztus Sátán minden kísértésével Isten ígéjével szállt szembe. Isten ígéreteiben bízva erőt nyert Isten parancsolatainak való engedelmességre, és a kísértő semmiféle előnyre nem tehetett szert. Minden kísértésre ez volt a válasza: »Meg van írva.« Így Isten nekünk is az Ő ígéjét adta, hogy azzal ellenálljunk a gonosznak. Igen nagy és becses ígéretetek a mieink, hogy ezek által „isteni természet részeseivé” lehessünk, „kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon”. 2 Péter 1:4.”

„Bátorítsátok a megkísértettet, hogy ne a körülményekre, ne önmaga gyengeségére, és ne a kísértés hatalmára tekintsen, hanem Isten Igéjének erejére. Annak minden ereje a miénk.
„Szívembe rejtettem a Te beszédedet” – mondja a zsoltáríró –, „hogy ne vétkezzem ellened.”
„Ajkaid beszédéhez tartva magamat, megőriztem magamat a pusztító ösvényeitől.” Zsoltárok 119:11; 17:4.” A gyógyítás szolgálata, 181.

A tudás növekedése 1798-ban és 1989-ben Isten prófétai Igéjének felnyitását jelentette. Az Ő Igéje biztosítja azt az erőt, amely által győzhetünk, miként Ő is győzött, és „élete kijelenti, hogy az emberi természet, az istenivel egyesülve, nem követ el bűnt.” Az Ulaj folyó látomása az Ő megjelenésének marah látomása, amelyet a kétezer-háromszáz napról szóló prófécia ábrázol. A Hiddekel folyó látomása a prófétai történelem chazon látomása, amelyet a kétezer-ötszázhusz éves prófécia ábrázol. A marah látomás az istenséget, a chazon látomás pedig az emberi természetet jelképezi.

Az ősi Sineár mindkét folyója, vagyis az Ulai és a Hiddekel – mai nevükön a Tigris és az Eufrátesz – végül Irak déli részén a Satt al-Arab vízi útban egyesül, a Satt al-Arab pedig aztán a Perzsa-öbölbe ömlik. Jézus a fizikai és természeti dolgokat a lelki valóság ábrázolására használja, és a két folyóhoz kapcsolódó látomások, amelyek most vannak a beteljesedés folyamatában, az emberi és az isteni összekapcsolódását jelképezik, miközben útjuk a tenger felé a végéhez közeledik. Ezt az igazságot annak a két prófécianak a kezdetén állapítja meg, amelyet Dániel 8. fejezetének tizenharmadik és tizennegyedik verseiben található két látomás képvisel. Az egyik látomás a kérdés, a másik a válasz, és logikailag nem választhatók el egymástól.

Az emberiség látomása, amely azonosítja a szentély és a sereg megtiprását, Kr. e. 677-ben kezdődött, és az istenség látomása, amely Krisztus megjelenését azonosítja, Kr. e. 457-ben

kezdődött. Az istenség és az emberiség összekapcsolását a kétszázhusz év jelképezi, amely a két látomás két kiindulópontját kapcsolja össze. A kétszázhusz annak jelképe, hogy „az emberiség összekapcsolódik az istenséggel”, és ezt jelképezi az is, hogy az ismeret növekedése a vég idején 1798-ban összekapcsolódik az ismeret növekedésével a vég idején 1989-ben.

Az 1798-ban bekövetkezett ismeretnövekedésből származó, formába öntött üzenetet Miller először 1831-ben mutatta be (majd 1833-ban a Vermont Telegraph újságban). Az 1831-es év kétszázhusz esztendővel a King James Biblia 1611. évi kiadása után következett. A King James Biblia az Ó- és Újszövetség kettős dokumentumát képviselte. A kétszázhusz év kezdete és vége „összekapcsolt” egy isteni kiadványt egy emberi kiadvánnyal. Az emberi kiadvány információja abból az isteni világosságból származott, amely az idők végén, 1798-ban fel lett oldva a pecsét alól, majd egy emberi eszköz munkája által öltött formális alakot, aki 1831-ben kezdte azt közzétenni. Egy isteni kiadvány volt ez, istenileg lepecsételt üzenettel, amelyet később az emberiség feloldott a pecsét alól, és ezt követően egy emberi eszköz által lett bemutatva. Az Isten ígében „közzétenni”-nek fordított héber szó jelentése: kiáltani, felkiáltani (valakihez), híressé lenni, vendég, meghívni, említeni, nevet (adni), prédikálni, kihirdetni, kimondani, közzétenni. Miller 1831-ben kezdte közzétenni üzenetét, majd 1833-ban az szó szerint megjelent a Vermont Telegraphban.

Az 1989-ben bekövetkezett ismeretnövekedésből származó, hivatalos formába öntött üzenet először 1996-ban jelent meg (a The Time of the End folyóiratban), kétszázhusz évvel azután, hogy 1776-ban közzétették a Függetlenségi Nyilatkozatként ismert két szent dokumentum elsőjét (és azt követően 1789-ben az Egyesült Államok Alkotmányát). A kétszázhusz év kezdete és vége az istenséget az emberiséggel kapcsolja össze, mégpedig a két isteni dokumentum közzététele által, 1776-tal kezdődően. Amikor Dániel könyvét a vég idején, 1989-ben felnyitották, az a hivatalos formába öntött üzenet, amely egy emberi eszköz munkája által jött létre, 1996-ban került közzétételre. A sorrend ez volt: egy isteni közzététel, majd egy felnyitás, azután pedig egy emberi közzététel.

A vég idejének mindkét korszakában az igazság három lépése azonosítható. Mindkettő egy isteni kiadvánnyal kezdődik mint első lépéssel, és egy emberi kiadvány, amely egy isteni üzenetet magyaráz, az utolsó lépés. A középső lépés az, amikor Júda törzsének Oroszlánja felnyitja az isteni üzenetet arra a meghatározott történelmi időszakra nézve, és ezt követően kiválaszt egy emberi eszközt, hogy összegyűjtse a világosságot, amely az isteni dokumentumból fel lett nyitva. Amikor a felnyitás bekövetkezik, lázadás nyilvánul meg a gonoszok részéről, akik nem értik a tudás növekedését. Így az isteni kiadványt a héber ábécé első betűje jelképezi, a tudás növekedését a tizenharmadik betű jelképezi, ahol a lázadás megnyilvánul, és az adott történelmi időszakra szóló különleges isteni üzenet emberi kiadványa a héber ábécé utolsó betűje; és e három betű együtt az „igazság” jelentését hordozza.

Az Ulai és a Hiddekel folyókról szóló látomások, amelyek most teljesebben vannak, azt jelzik, hogy az utolsó napokban a két folyóból származó ismeret gyarapodása egyesül, hogy bizonyítsa: az istenség az emberiséggel egyesülve nem vétkezik. Dániel az Ulai folyó mellett kapta azt a látomást, amely Krisztus megjelenését ábrázolja az 1844-ben lezáruló kétezer-háromszáz éves prófécia végén.

És látám látomásban; és lőn, mikor látám, hogy Susánban, a palotában valék, amely Elám tartományában van; és látám látomásban, és az Ulaj folyó mellett valék. Dániel 8:2.

Dániel a Hiddekel folyónál kapta azt a látomást, amely a prófétai történelem kétezer-ötszázhusz esztendejének látomását ábrázolja.

Az első hónap huszonnegyedik napján, miközben a nagy folyó, a Hiddekel partján voltam. Dániel 10:4.

Ezután Gábriel a tizennegyedik versben meghatározta a Hiddekel folyó cházon látomásának célját.

Azért jöttem most, hogy megértessem veled, mi történik majd népeddel a végső napokban; mert a látomás még sok napra szól. Dániel 10:14.

Az Ulai folyónál adott látomás azonosítja Krisztus „megjelenését” (istenségét), amikor 1844. október 22-én hirtelen eljött az Ő templomához. Az azt ábrázolta, hogy azon a napon az „istenség” belépett a milleriták templomába (emberség) az engesztelés napjára; vagyis az „eggyé válás” napja az istenség és az emberség egyesülését jelképezi. A Hiddekel folyónál adott látomás azonosítja azt, ami Isten népével (emberség) történik majd az utolsó napokban.

A „megjelenésről” szóló látomás kezdete Kr. e. 457-ben volt. Kétszázhusz évvel azon prófétai időszak után, amely a szentély és a sereg megtiprását jelöli meg, s amely Kr. e. 677-ben kezdődött. A két látomás kiindulópontján összekapcsolt kétszázhusz év végpontját a Csodálatos Számláló jelölte meg, aki egyúttal a Csodálatos Nyelvész is a Habakuk 2:20-ban.

Az ÚR az ő szent templomában van; hallgasson előtte az egész föld. Habakuk 2:20.

Az emberiség és az istenség közötti kapcsolatot, amelyet kezdetben a két prófécia kiindulópontjai jelképeztek, kölcsönös végpontjuknál az a fejezet és vers azonosította, amely annak az istenségnek a megjelenését írta le, aki hirtelen belépett a templomba, amelyet a vég idején, 1798-ban kezdődő és negyvenhat évvel később, 1844. október 22-én végződő negyvenhat év alatt épített fel.

Nem tudjátok-e, hogy ti az Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakik bennetek? Ha valaki megrontja az Isten templomát, azt megrontja az Isten; mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok. 1Korinthus 3:16, 17.

1844. október 22-én, az „eljövetel” látomásával összhangban, Habakuk felismerte, hogy az Úr az Ő szent templomában van. Felépítette azt a templomot, amelyet kétezer-ötszázhusz éven át pusztítottak és tapostak, negyvenhat év alatt.

És szólj hozzá, mondván: Így szól a Seregek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, akinek neve Sarjadék; és kisarjad az ő helyéből, és felépíti az Úr templomát: Igen, ő építi fel az Úr templomát; és ő hordozza a dicsőséget, és ülni és uralkodni fog az ő trónján; és pap lesz az ő trónján: és a békesség tanácsa lesz közöttük mindkettőjük között. A koronák pedig Helemnek, Tóbijának, Jedájának és Hénnek, Sefániás fiának emlékezetül lesznek az Úr templomában. És akik távol vannak, eljönnek és építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok. És ez meglesz, ha szorgalmasan engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek szavára. Zakariás 6:12–15.

A János 2:20-ban, miután Krisztus megtisztította a templomot, ami White testvérnő szerint Malakiás harmadik fejezetének beteljesedése volt, miként 1844. október 22-e is, a szövetség Követe hirtelen eljött az Ő templomába.

Jézus pedig felelvén, monda nékik: Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt. Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd azt? Ő pedig az ő testének templomáról szól vala. János 2:19–20.

Malakiás harmadik fejezetének beteljesedéseként Krisztus hirtelen eljött az Ő templomába, amikor szolgálatának kezdetén, János második fejezetében megtisztította a templomot, ami 1844. október 22-ét jelképezte. A templom Krisztus általi megtisztítása János második fejezetében, valamint 1844. október 22-e Malakiás harmadik fejezetének beteljesedése volt. János KETTEDIK fejezetének HUSZADIK versében arról kapunk tájékoztatást, hogy az emberi templom negyvenhat esztendő alatt épült fel, az isteni templom pedig három nap alatt állítatott helyre. Az emberi templom csak akkor válik Habakuk „szent templomává”, amikor az istenség hirtelen beléje jön, amint ez 1844. október 22-én történt, mert az istenség az emberséggel egyesülve nem vétkezik. Sineár két nagy folyójának látomásai azt az igazságot ábrázolják, hogy az emberség az istenséggel egyesülve nem vétkezik.

Dániel könyve tizenegyedik fejezete negyvenedik versének vizsgálatát a következő cikkben folytatjuk.

Ti magatok is, mint élő kövek, épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat mutassatok be, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Isten előtt. 1 Péter 2:5.